

Ribiči so ga iskali tisti in naslednji dan, a našli so ga šele tretji dan precej daleč od mesta, kjer je utonil.

Njegovo truplo je bilo veliko bolj koščeno kot prej, bleda lica s komaj vidno rdečico so začrnela, prej živi, črni očesci sta gledali stekleno in mrtvo, med lasmi se mu je nabralo nekaj povodnje trave in blata, in pesti je stiskal, kakor bi se hotel nečesa oprijeti. — —
J. M.

Pesmice moje . . .

Pesmice moje,
Ah, kam ste zletele —
Li v gajec zeleni?
Na gôre li bele?

V gaju zelenem
Bi vjele vas ptičke —
Naslajale z vami
Bi drobne jezičke . . .

Z mrzlih snežnikov
Bi žalostno zrle,
Utihnile večno,
Zaspale, zamrle — —

V gajec, na gôre
Zletelé vé niste —
Pojoč poletele
Ste v čiste dušice,

Vneslav.

Do domovja.

Kam li misel moja zdaj hiti?
Do domovja.
Kam li nada sladka plava mi?
Do domovja.
Kam vse želje zdaj mi spejejo?
Do domovja.
Kam li vetrци vsi vejejo?
Do domovja.

Kam li ptička v dalje tja leti?
Do domovja.
Kam meglica bela zdaj hiti?
Do domovja.
Ah, vse zdaj hiti v daljave proč —
Do domovja.
Samo jaz ne smem do ljubih koč:
Do domovja.

Cvêtko Slavin.

